

Проліта мій вік, як буйний
Вітер понад морем,
Бідний долею ясною,
Та багатий горем.

І дивлюсь я округ себе
Од краю до краю:
Що ж там милого знайду я,
Що я там згадаю?

Бігли годи, як ті води
По долині плача,
І кропила ту долину
Скрізь сльоза гаряча.

Бачив я, як сильні правду
Бішено топтали,
Як у бідного багаті
Крихту одривали;

Як сірома попідтинню
Згорблена тулялась,
Над роботою за скибку
Кров'ю обливалась;

І як мати неодмовна
Хворую дитину,
Пригортаючи до серця,
Кутала в ряднину;

Як ту вродницю * побідну
Лихо заїдало

Й молоде та пишне тіло
Дарма пропадало.

Все я бачив; од усього
Серце надривалось, —
І тоді журливе слово
На папір прохалось.

Не тобі я, добродію,
Ситий та щасливий,
Друкуватиму мій гомін
Щирий і мисливий.

Щоб тобі його утямить,
Щоб з ним одружитись,
Треба знову, без сорочки,
На світ народитись.

Це ось вам: безщасний зроду.
Неодмовна мати,
Непривітана дівчина,
Я почну співати.

В мене струни, повні гарту.
Кожному не грають,
Так зате кого й люблять —
Дуже привітають.

27 грудня, 1877
